

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného Mgr. Sergeyem Zaripovem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 831/21, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 A 24/2018 – 96,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 3.400 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Sergeye Zaripova.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 A 24/2018 – 96 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo pod výrokem I zrušeno její rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138390-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), stejně jako i jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-1965-7/ZR-2017 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), které bylo napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce potvrzeno. Věc byla krajským soudem vrácena žalované k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a současně mu byla dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Výrokem II napadeného rozsudku přiznal krajský soud žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.363 Kč.

[2] Podstata argumentace, kterou žalobce uplatnil ve své žalobě, se týkala osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR (dále též „Osvědčení“), které jak správní orgán I. stupně tak i žalovaná vyhodnotily ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) cizineckého zákona jako náležitost, v níž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, pročez přistoupily ke zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Žalobce namítal, že pravost Osvědčení, které je i dle žalované veřejnou listinou, a podpisu ředitele školy na něm nebyla zpochybněna. Uvedl-li ředitel ve svém pozdějším dopise, že žalobce zkoušku nesložil, nemůže toto sdělení dle posledně jmenovaného vést bez dalšího ke zrušení jeho pobytu, ale věc je třeba řádně prošetřit. Žalobce dále odmítl závěr správního orgánu I. stupně, že to, jakým způsobem, a kdo mu Osvědčení předal, šetří Policie ČR, a pro řízení je to irelevantní. Namítl, že spousta obdobných případů, které jsou řešeny u Policie ČR, ani nebyla správním orgánem I. stupně projednána, což vzbuzuje podezření, že posuzování oprávněnosti získání povolení k trvalému pobytu se děje buď náhodně, anebo z nějakého důvodu pouze v některých případech. Toto zjištění je dle názoru žalobce nezbytné i k posouzení, zda správní orgán ve skutkově shodných případech rozhoduje bez nedůvodných rozdílů (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále zdůraznil, že správní orgány nezjistily stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vyjádřil podezření, že v jeho případě nepostupovaly nestranně. V souvislosti se zmíněným rovněž poukazoval na podezřelé okolnosti týkající se zejména podkladů zaslaných správním orgánům jazykovou školou, jako je identický styl písma u jeho testu a testů jeho manželky a dcery, což má dokládat, že nejde o jimi psané testy. Za takových okolností měl správní orgán I. stupně např. vyslechnout dotčené osoby, přičemž žalobce zdůraznil, že navrhoval znalecké zkoumání písma v testech, čemuž nebylo vyhověno. Ohledně rozporu mezi jeho Osvědčením a potvrzením o zkoušce bylo dle mínění žalobce taktéž možné, v souladu s názory správního orgánu I. stupně, vyslechnout členy zkušební komise. Závěrem své žaloby vyjádřil přesvědčení, že v jeho věci bylo rozhodnuto nezvykle rychle.

[3] Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu: Dne 1. 9. 2014 žalobce předložil Ministerstvu vnitra (dále též „ministerstvo“) pro účely získání povolení k trvalému pobytu Osvědčení ze dne 27. 8. 2014, ev. č. CZ-2014-145, v němž Střední průmyslová škola strojírenská a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, Kolín IV, Heverova 191 (dále jen „jazyková škola“ či „škola“), uvádí, že jmenovaný zkoušku znalosti českého jazyka vykonal dne 27. 8. 2014. Přípisem ze dne 9. 5. 2016 ministerstvo požádalo školu o sdělení, zda žalobce dne 27. 8. 2014 zkoušku úspěšně vykonal a bylo mu vystaveno Osvědčení. Přípisem datovaným dnem 23. 5. 2016 jazyková škola sdělila, že žalobce dne 27. 8. 2014 zkoušku konal, avšak neúspěšně a Osvědčení mu vystaveno nebylo. Nebyl proto oprávněn se jím prokazovat. Krajský soud zdůraznil, že obsahem správního spisu je kopie dokumentace ke zkoušce konané dne 27. 8. 2014 uchazečem s kódem CZ-2014-145. Dále odkázal na vyjádření žalobce k podkladům správního rozhodnutí, obsahující popis průběhu jazykové zkoušky, návrh na provedení znaleckého posudku ohledně pravosti Osvědčení a podpisu na něm, stejně jako poukaz na některé podezřelé okolnosti, které naznačují, že testy někdo poupravil. V návaznosti na uvedené krajský soud zrekapituloval rovněž obsah správního rozhodnutí I. stupně,

pokračování

navazujícího odvolání žalobce, stejně jako i napadeného rozhodnutí. Na tomto základě přistoupil k posouzení žalobních bodů.

[4] Z hlediska podstaty posuzované věci, tj. rozporu mezi Osvědčením, jehož se dovolává žalobce, a sdělením jazykové školy ze dne 23. 5. 2016 a dokumentací ke zkoušce, z nichž vyšla žalovaná, krajský soud nejprve připomněl § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a z něj vyplývající důkazní sílu veřejných listin ve smyslu presumpce správnosti jejich obsahu. V této souvislosti zdůraznil, že při popírání správnosti obsahu veřejné listiny nese důkazní břemeno ten, kdo ji zpochybňuje. Současně připomněl, že v projednávaném případě nebyl vůči Osvědčení uplatněn postup dle § 156 odst. 2 správního řádu. Za daného stavu podle krajského soudu nestačilo, aby správní orgány upřednostnily sdělení jazykové školy a dokumentaci ke zkoušce, ale bylo třeba dostatečně prošetřit všechny rozhodné skutečnosti případu. Neobjasněno nemůže zůstat ani to, že podle školy nebylo Osvědčení žalobci vystaveno, avšak tento jím disponoval, přičemž jeho pravost, stejně jako pravost podpisu ředitele školy a razítka správní orgány nezpochybnil. Za nepravdivé označil krajský soud tvrzení, že žalobce ve správním řízení nepředložil na podporu svých tvrzení žádný důkaz. Rovněž podotkl, že správní orgány mají povinnost vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3, věta první správního řádu; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 – 65). Krajský soud taktéž připomněl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3, věta druhá správního řádu).

[5] Za uvedeného stavu krajský soud konstatoval, že se ztotožňuje se závěry, které vyplývají z jeho dřívějšího rozsudku ze dne 12. 2. 2019, č. j. 57 A 14/2018 – 61, jenž se týkal žalobcovy manželky. Z citace tohoto rozsudku vyplývá, že krajský soud v něm shledal důvodnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k závěru o neúspěšném složení jazykové zkoušky. To za situace, kdy proti sobě stojí dvě listiny – platné Osvědčení vydané ředitelem školy v postavení správního orgánu a sdělení téže školy, respektive záznamový list o průběhu zkoušky vyhotovený členy zkušební komise, jejichž obsah je v jasném rozporu. Z citovaného odůvodnění předmětného rozsudku dále vyplývá, že nedošlo-li k odstranění Osvědčení například postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, není dle názoru krajského soudu možné odstranit tento rozpor a přiklonit se k jedné ze dvou možných skutkových verzí, aniž by bylo vedeno k otázce průběhu a výsledku zkoušky další dokazování. Na svůj dřívější rozsudek č. j. 57 A 14/2018 – 61 potom krajský soud odkázal i co do sporu o zákonnost zahájení řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu. S ohledem na vytčené pochybení při dokazování přistoupil krajský soud ke zrušení správního rozhodnutí I. i II. stupně, přičemž zdůraznil, že nelze předjímat, jak bude zásadní sporná otázka v dalším řízení posouzena, a k jakému závěru správní orgány dospějí. Z tohoto důvodu se již nezabýval dalšími otázkami a důkazními návrhy.

[6] Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní nejprve zrekapitulovala klíčové závěry krajského soudu ohledně rozporu mezi Osvědčením

žalobce a sdělením jazykové školy ze dne 23. 5. 2016, a tedy soudem shledanou nezbytnost dalšího dokazování za účelem odstranění pochybností o skutkovém stavu, nebylo-li Osvědčení odstraněno např. postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu. Připomněla rovněž, že se krajský soud výslovně ztotožnil se svými dřívějšími závěry, k nimž dospěl v obdobné věci týkající se manželky žalobce, v níž rozhodl rozsudkem č. j. 57 A 14/2018 – 61. Stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, přičemž se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 – 38, v němž bylo rozhodnuto v obdobném případě téže školy opačně. Stěžovatelka poznamenala, že v obou případech se jedná o cizince, kteří v roce 2014 konali zkoušku a neuspěli v ní, nemohlo jim proto být vydáno Osvědčení o jejím vykonání. Vyjádřila přesvědčení, že rovněž v projednávané věci bylo dokumentací o průběhu konání zkoušky prokázáno, že u ní žalobce neuspěl. V této souvislosti stěžovatelka připomněla, že listiny obsahují bodové hodnocení jednotlivých částí zkoušky, přičemž v části „čtení s porozuměním“ žalobce získal jen 7 bodů, namísto minima 12 bodů. V ústní části potom nezískal bod žádný. Podle názoru stěžovatelky se napadený rozsudek bezdůvodně odchyľuje od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a je z výše uvedených důvodů nezákonný. Navrhla proto jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobce v rámci možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu toliko zaslal rozsudek téhož soudu ze dne 3. 10. 2019, č. j. 9 Azs 207/2019 – 24, jímž bylo rozhodnuto ve věci jeho dcery (V. K.).

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Nejvyšší správní soud považuje úvodem za nezbytné v souladu se sdělením žalobce poznamenat, že v nedávné době rozhodoval skutkově i právně obdobný případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 Azs 207/2019. Podobnost odkazovaného případu s nyní posuzovanou věcí vyplývá mj. ze skutečnosti, že jeho podstatou bylo rovněž zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. b) cizineckého zákona, a to dceři nynějšího žalobce, neboť ve správním řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu předložila jako povinnou náležitost osvědčení o vykonání jazykové zkoušky, které neodpovídalo skutečnosti. Jak přitom vyplývá ze shora řečeného, dcera nynějšího žalobce skládala jazykovou zkoušku na totožné jazykové škole spolu s ním, tedy ve stejný den (27. 8. 2014), přičemž lze zmínit i to, že byla zastoupena rovněž Mgr. Sergeyem Zaripovem, z čehož vyplývá v zásadě totožná argumentační linie obou žalobců. Nejvyšší správní soud přitom v projednávané věci neshledal okolnosti, pro které by bylo nutné se od závěrů jím dříve učiněných odchýlit.

[10] Podstatou stěžovatelčiny kasační stížnosti je její nesouhlas se závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Stěžovatelka je naopak přesvědčena, že dokumentace o průběhu konání zkoušky prokazuje, že žalobce u ní neuspěl, neboť v části čtení s porozuměním získal jen 7 bodů namísto minima 12 bodů, a v části ústní potom nezískal bod žádný.

[11] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobci svědčilo povolení k trvalému pobytu, které mu bylo uděleno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 6. 1.

pokračování

2014, č. j. OAM-15341-18/TP-2014, mimo jiné proto, že splnil podmínku znalosti českého jazyka, kterou doložil osvědčením o vykonání jazykové zkoušky ze dne 27. 8. 2014, ev. č. CZ-2014-145.

[12] Dne 17. 7. 2017 správní orgán I. stupně zahájil řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. b) cizineckého zákona. K tomuto kroku přistoupil na základě sdělení jazykové školy ze dne 23. 5. 2016, zn. 064/JŠ/2016, podle něhož žalobce dne 27. 8. 2014 konal jazykovou zkoušku, avšak nevykonal ji a nebylo mu vystaveno osvědčení o jejím složení. Ve správním spise je dále založen evidenční list uchazeče o vykonání jazykové zkoušky, kde jsou identifikační údaje žalobce a přidělený kód CZ-2014-145 (který se objevuje na všech důkazních listinách), odpovědní listy a potvrzení o výsledku zkoušky. Z těchto záznamů je patrné, že žalobce uspěl v písemné části zkoušky, a to jmenovitě v jejích dílčích kategoriích psaní a poslech s porozuměním (shodně po 12 bodech), avšak neuspěl ve čtení s porozuměním, kde dosáhl pouze 7 bodů namísto minima 12 bodů. Shodně neuspěl v části ústní (potvrzení o zkoušce k této části uvádí „*číslo otázky 0, počet bodů celkem 0*“). Na první straně evidenčního listu jsou v bodě 11 uvedeny zkratky „P“ (zkontrolovaný a přítomný uchazeč) a „N“ (uchazeč, který neuspěl, tj. nedosáhl 60 % z 20 bodů, které mohl dosáhnout (tj. 12 bodů) v písemné nebo ústní zkoušce).

[13] Žalobce na zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu reagoval přípisem ze dne 22. 9. 2017. V něm uvedl, že si je jistý, že Osvědčení obdržel přímo od zkoušejícího, který byl celou dobu přítomen u zkoušky. Navrhl provést znalecké posudky, kterými by byla ověřena jednak pravost Osvědčení a podpisu na něm, a jednak přezkoumány testy celé rodiny, tj. též manželky a dcery, pro vyloučení možnosti, že je někdo upravoval; jeho test je totiž vyplněn obyčejnou tužkou a styl písma u testů všech členů rodiny je „*téměř identický*“. Poznamenal rovněž, že neví, kdy se píše „u“ s kroužkem, a proto jej nepíše, avšak v úloze č. 2 se toto vyskytuje dvakrát.

[14] Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-1965-7/ZR-2017, zrušil povolení k trvalému pobytu žalobce s tím, že má na základě sdělení jazykové školy a dokumentace o zkoušce konané dne 27. 8. 2014 za naprosto zřejmé, že posledně jmenovaný u jazykové zkoušky neuspěl. Pravost Osvědčení, podpisu ředitele školy i razítka potom nikdy nezpochybňoval, a proto žalobcem navrhovaný znalecký posudek na jeho pravost nenechal vyhotovit. Shodně nevyhověl ani návrhu na provedení znaleckého posudku v souvislosti s tvrzením žalobce o úpravě jeho odpovědí a manipulaci s testy.

[15] V odvolání žalobce opětovně odcitoval své vyjádření ze dne 22. 9. 2017 (viz bod 13 tohoto rozsudku), tedy setrval mj. na tom, že se jazykové zkoušky zúčastnil s celou rodinou, přičemž všichni uspěli v písemné části, a absolvoval rovněž i ústní část, po které byl požádán, aby si zkontroloval údaje na svém Osvědčení. U něj si je jist, že bylo přímo od zkoušejícího. Dále namítl mimo jiné to, že nepovažuje za absurdní, že nemůže ztotožnit písemnou část zkoušky se svým stylem písma. Rovněž připomněl, že upozorňoval na podobnost až totožnost stylu písma u testů všech členů rodiny, přičemž zopakoval své podezření na manipulaci s testy. Nadále též navrhoval provedení znaleckého posudku u písemné části testu. Stěžovatelka se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se skutkovými zjištěními a právními závěry správního orgánu I. stupně.

[16] Nejvyšší správní soud věc posoudil a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 3 správního řádu „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“.

[18] Podle § 50 odst. 3 správního řádu „[s]právní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“.

[19] Dle § 52 správního řádu „[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci“.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že skutkový stav věci nebyl v daném případě zjištěn bez důvodných pochybností. V projednávané věci proti sobě stojí dva důkazní prostředky, které podávají zcela odlišnou informaci o skutkovém stavu věci. Za prvé se jedná o Osvědčení ze dne 27. 8. 2014, ev. č. CZ-2014-145, ze kterého vyplývá, že žalobce zkoušku znalosti českého jazyka vykonal téhož dne. Druhým důkazem je sdělení téže jazykové školy, která předmětné Osvědčení vydala, přičemž dle tohoto přípisu žalobce zkoušku nevykonal, což potvrzuje doložený evidenční list o průběhu zkoušky, respektive potvrzení o zkoušce podepsané členy zkušební komise. Oba tyto listinné důkazy byly podepsány totožnou osobou – ředitelem jazykové školy. Ze spisového materiálu je dále patrné, že jiné důkazy nebyly správními orgány provedeny či hodnoceny.

[21] Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu v nyní projednávané věci je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu; k tomu srovnej rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 – 29, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34).

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení, stejně jako i v žalobě, navrhoval provedení jím navrhovaných důkazů, neboť měl za to, že skutkový stav věci nebyl prokázán. Zpochybňoval pravdivost předložené dokumentace o průběhu zkoušky a trval na tom, že zkoušku úspěšně absolvoval a Osvědčení mu předal zkoušející. Správní orgány shledaly rozhodným důkazním prostředkem sdělení jazykové školy

pokračování

podložené evidenčním listem žalobce a naznaly, že na základě tohoto důkazu je zřejmé, že Osvědčení předložené žalobcem v rámci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu obsahovalo údaje neodpovídající skutečnosti. Stěžovatelka pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že „[o]dvolaatelova námitka o řádném a úspěšném vykonání zkoušky je za dané situace nepřesvědčivá, přičemž nepředložil na podporu svých tvrzení žádný důkaz“. Skutečností, že žalobce tvrdil, že zkoušku vykonal a Osvědčení převzal přímo z rukou zkoušejícího, se správní orgány více nezabývaly. Zdejší soud má však s ohledem na obsah spisového materiálu za to, že okolnosti vydání Osvědčení nejsou bez důvodných pochybností prokázány, respektive objasněny. Vytkla-li stěžovatelka žalobci, že nepředložil na podporu svých tvrzení žádný důkaz, potom Nejvyšší správní soud stěžovatelce naopak vytýká a připomíná, že správní orgán musí především postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav věci bez důvodných pochybností, přičemž za takovým účelem neposuzuje pouze předložené či vyžádané listinné důkazy, ale musí postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav. Nejvyšší správní soud má za to, že žalobce navrhl k provedení znalecký posudek, na základě něhož chtěl vyvrátit pravdivost rozhodného důkazního prostředku. Po celou dobu správního řízení tvrdil, že se zúčastnil obou částí jazykové zkoušky, na jejímž konci pak obdržel od zkoušejícího Osvědčení. Správní orgány však za přesvědčivý důkaz vyhodnotily sdělení jazykové školy spolu s dokumentací o průběhu zkoušky, aniž by se dále tvrzeními žalobce zabývaly. Pokud naznaly, že znalecký posudek by v daném případě nesplnil účel – zjištění faktického stavu – mohly provést jiné důkazy, které by tvrzení žalobce vyvrátily či potvrdily. Nabízí se např. výslech zkoušejícího, který měl žalobci dle jeho slov předat Osvědčení, respektive všech zkoušejících, který dokonce i sám žalobce navrhoval. Správní orgány však při existenci dvou vzájemně si odporujících listinných důkazů, tj. za situace, kdy Osvědčení nebylo, jak správně poukázal krajský soud, ani odstraněno jazykovou školou postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu, stejně jako nebylo bez pochybností prokázáno, že skutečně nedošlo k jeho vydání žalobci, bez dalšího uvěřily sdělení téže školy podloženému dokumentací o průběhu jazykové zkoušky. Za takového stavu věci má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud dospěl oprávněně k závěru, že v daném případě správní orgány nedostály své povinnosti náležitého zjištění skutkového stavu věci.

[23] Pokud stěžovatelka odkazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 Azs 430/2018 – 38, týkající se skutkově obdobného případu cizince, nutno konstatovat, že ačkoli je předmětná věc obdobná, není totožná. Zdejší soud s ohledem na skutkový stav nyní projednávaného případu a na obsah spisového materiálu nedospěl k závěru, že nevystaly žádné pochybnosti o pravdivosti informací vyplývajících ze sdělení jazykové školy a doložené dokumentace o průběhu jazykové zkoušky, jako tomu bylo ve stěžovatelkou dovolávané věci. Žalobce totiž byl ve svých tvrzeních konzistentní, předestřel argumentaci o průběhu zkoušky a předání Osvědčení jeho osobě, přičemž vznesl i důkazní návrhy za účelem náležitého zjištění skutkového stavu. Správní orgány přesto další kroky k objasnění skutkového stavu, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, neučinily. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že si je vědom též svého rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 Azs 96/2019 – 27, jímž vyhověl kasační stížnosti totožné stěžovatelky ve skutkově obdobné věci manželky nynějšího žalobce (N. K.). I zde však platí, že nešlo o věc totožnou, přičemž lze zmínit např. zásadní rozpor ve výpovědích manželky ohledně předání osvědčení o vykonání jazykové zkoušky. Nejvyšší správní soud proto rozhodoval bez ohledu na závěry

uvedené v citovaných rozhodnutích a vycházel výhradně z obsahu spisového materiálu nyní posuzovaného případu.

[24] V souvislosti s projednávanou problematikou považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nad rámec řečeného poznamenat, a to ve shodě s krajským soudem, že nemůže zůstat neobjasněno ani to, že jazyková škola ve svém sdělení uvedla, že Osvědčení *nebylo* žalobci *vystaveno*, avšak tento jím přesto evidentně disponoval. Jeho pravost, stejně jako i pravost podpisu a razítka správní orgány přitom nezpochybnilly. Rozpor mezi Osvědčením a sdělením školy je tak možno odstranit buď náležitým prokázáním, že v souladu se sdělením jazykové školy *nebylo Osvědčení žalobci skutečně vůbec vydáno*. Alternativně, v případě, že k jeho vystavení došlo za situace, kdy vydáno být nemělo, poskytuje správní řád danému orgánu (zde jazykové škole) *možnost osvědčení ve smyslu § 156 odst. 2 citovaného zákona usnesením zrušit s účinky ode dne, kdy bylo dané osvědčení vydáno*. Uvedené varianty řešení rozebíraného rozporu mezi předmětnými listinami je přitom přirozeně možné vztáhnout nejen na nyní posuzovaný případ, ale v obecné rovině je vhodné na tyto poukázat rovněž ve smyslu budoucího rozhodování správních orgánů ve skutkově obdobných věcech cizinců, respektive v souvislosti s možným postupem, který se v naznačeném případě nabízí jazykovým školám.

[25] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkově je tedy stěžovatelka povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 3.400 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 16. března 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu